

nok – og skarpt nok – mod denne vennetrojka til støtte for den ortodokse talentløshed.

Tremandsudvalget vælges for tre år ad gangen. Pladserne går på skift blandt forfatterne, og moralen er den, at hvis du får lidt af mig, får jeg måske også lidt af dig. Det er godt, og det er nødvendigt at have gode venner – og de behøver ikke nødvendigvis lide af overdreven kvalitetssans. Det er hjælp til selvhjælp.

Det tremandsudvalg, der tildelte Bent Haller tre års stipendiatet, bestod af Ulla Ryum, Erik Stinus og Poul Dam.

Det var Niels Matthiasen, der på en af sidste års mange suppedasvandring fik den vragede SF-politiker Poul Dam placeret i udvalget.

At udvalget er en politisk rævekageklub, så vi tydeligst i Haller-sagen. Med kommunisten Ulla Ryum som primus motor blev den nordjyske børnebogsforfatter manipuleret ind på en position som legatmodtager, hvilket under alle andre omstændigheder end politiske var uberettiget. Hans dengang eneste bog »Katamaranen«, havde ikke givet antydning af noget talent, der var statsstøtte værd, og enhver litterær bedømmelse af hans forfatterskab viser, hvor vanvittigt valg var.

Hvor er vi dog blevet trætte af at se kulturministeren vaske sine hænder i tide og utide i stedet for at gøre noget. Dette passive slalomtriperi ind og ud mellem forsigtighedens porte, denne vattede nå-ja-holdning er til at kvalme over.«

Folketingstidende 1979–80, 2. samling, forhandlingerne spalte 1534–1538, opviser følgende indavls-eksempler:

Siden oprettelsen 1. januar 1965 har Statens Kunstfond haft 15 tonekunstbestyrelsesmedlemmer.

De 11 af dem har også fået kunstfondstøtte fordelt ad 100 gange. Rekordsetter er komponisten Ib Nørholm, som sad i uddelingskomiteen 1971–74, og som 21 gange har raget til sig af kunstfondpengene. Sølvmedaljepladsen deles mellem komponisterne Per Nørgård og Pelle Gudmundsen-Holmgren, som hver har fået statsgevinst 14 gange, og som var mildgavefordelere henholdsvis 1965–67 og 1974–77. (Svar på folketingssspørgsmål nr. 69).

Kunstfonds-lovgivningen er bygget op over, at tremandsjuntaer inden for den indforståede, sammenspiste vennekreds helt kan lade hånt om, hvad befolkningen og folketinget mener, og blot uddele gaver til Solvognen, Hesteslagteren, Jens Jørgen Thorsen o.s.v., mens Knud Leif Thomsen, Arne Myggen, Volmer Sørensen etc. chikaneredes. Kvindekamp, kønsrollemønster, klassekamp og andet

vrøvl favoriseres. Den kristne kulturarv, fremskridtsnytænkningen og folkeligheden forhånes.

Over for hele Slotsholmens opstyltede kæmpeoptog af lakajer og medløbere af kulturpaver og kulturnassere står fremskridtspartiet som drengen i »Kejserens ny Klæder« og påviser gammelpartiernes kulturelle og økonomiske nøgenhed. Udfra nutidens samfundsvilkår oplyser vi, hvordan man opbygger de bedst opnåelige vilkår for mennesket i et sammenhængende system af forslag, der navnlig sigter på at hjælpe de svagstillede. For de velbærgede – de smukke, de kloge og de rige – skal nok klare sig, blot staten ikke generer dem alt for meget.

Bortrydningen af kulturmafiaens ynglested, Statens Kunstfond, er én brik i dette helhedsmønster for Det nye Danmark, som skal rejse sig på de ruiner, der – åndeligt såvel som økonomisk – er blevet resultatet af de andre partiers misregiment igennem de sidste 22 år.

I god konsekvens af, at det forbryderiske feje styre er opretholdt ved, at alle de andre partier har støttet det på afgørende vis på alle betydende punkter, ligger ansvaret for Statens Kunstfond og slikt hos den citerede sen-socialdemokratisme, der i denne sag omfatter alle andre partier end fremskridtspartiet og Danmarks retsforbund. I deres bestandige rædsel for at tabe stemmer ved førstkommande valg er deres fædrelandsødelæggende behagesyge udstrakt til alle, der modtager støtte af skatteydermidler – herunder altså også kunstfondsnydere og kunstfondtilhængere. Fedtethed med statens midler har aldrig været de andre partiers sag. Og derfor racer Danmark med ekspresfart mod bankerot-afgrunden.

Fremskridtspartiet har tidligere fremsat lignende tempeluddrivelsesforslag (Forslag til lov om ophævelse af lov om Statens Kunstfond af 25. oktober 1974, se Folketingstidende 1974–75, og forslag til lov om ophævelse af lov om Statens Kunstfond af 23. oktober 1975, se Folketingstidende 1975–76). Den 26. april 1977 valgte fremskridtspartiet ved forslag til lov om folkeafstemning om Statens Kunstfond (se Folketingstidende 1976–77, 2. saml.) varianten med at lade det komme an på en folkeafstemning.

I »Fremskridt« er emnet behandlet bl.a. i 1976/8 side 1, 3, 6, 7 og 10; nr. 11 side 39; nr. 17 side 10; nr. 18 side 10–12 og nr. 19 side 14; 1977/3 side 6; nr. 10 side 13; nr. 15 side 19; nr. 17 side 10; nr. 18 side 2 og nr. 21 side 2; i 1978/11 side 1; 1979/1 side 31 og nr. 22 side 20. 1980/19 side 22. 1981/4 side 8, nr. 6 side 1; nr. 11 side 6 og nr. 17 side 8.